

Шовкалюк М.М., к.т.н., доцент,
Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського»

ПІДВИЩЕННЯ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ БУДІВЕЛЬНОГО ФОНДУ ШЛЯХОМ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВЧОЇ ТА НОРМАТИВНОЇ БАЗИ

Впровадження у нормативну базу вимог щодо підвищення енергоефективності будівель є інструментом впливу на зниження споживання ресурсів будівельного фонду і, відповідно, зменшення енергетичної залежності держави. Енергоефективні технології доцільно впроваджувати не тільки на стадії проектування і вибору конструктивних рішень, але й під час експлуатації будівельного фонду. В Україні з урахуванням підходів ЄС [1] розроблена система нормативних документів, що направлена на стимулювання впровадження ефективних технічних рішень у практику будівництва. На сьогодні розроблено низку стандартів, що регламентують вимоги до методів оцінювання показників енергоефективності, енергопаспортизації та сертифікації, енергоаудиту будівель, нормування витрат і втрат [2-10]. Правові відносини у сфері ЖКГ регулюються законами України та підзаконними нормативно-правовими актами, Енергетичною стратегією України на період до 2030 року; також розроблено нові законопроекти та стандарти для стимулювання енергоефективності у бюджетних установах; організації енергоаудиту та енергоменеджменту. Прийнято Закони України (2015) для залучення інвестицій для бюджетних закладів та створення ринку енергосервісу. Розроблено проекти законів: «Про комерційний облік комунальних послуг» для забезпечення захисту прав споживачів у сфері комунальних послуг шляхом запровадження обов'язкового обліку теплової енергії, гарячої та питної води; «Про Фонд енергоефективності»; «Про енергоефективність будівель», яким передбачено вимога сертифікації енергоефективності для нових, державних і комунальних будівель, при продажу/оренді будівель та для отримання державної підтримки.

Далі наведено історичний огляд розвитку нормативної бази у сфері енергоефективності будівель. У 1994-1996 рр. було підвищено вимоги до опору теплопередачі огорожень будівель; у 2006-2007 рр. введено нові будівельні норми з енергоефективності; у 2008-2011 рр. створена система норм та стандартів щодо контролювання показників енергоефективності; у 2012 –2013 рр. - гармонізація з європейськими нормами; у 2014-2016 рр. введено стандарти з оцінювання показників енергоефективності будівель. На базі [8] розроблено норми і стандарти на конструктивні рішення теплоізоляційної оболонки будівель, на методи розрахункового оцінювання енергетичних та теплотехнічних показників, на методи випробувань. В Україні діють державні, регіональні, галузеві програми підтримки енергоефективності, розвитку виробництва енергоносіїв з ВДЕ та альтернативних палив.

Висновки: скорочення питомого споживання енергоресурсів в будівлях є одним із найважливіших напрямів енергетичної політики України. Для реалізації потенціалу енергозбереження розроблено низку законодавчих та нормативно-правових документів, що регламентують вимоги стосовно підвищення енергоефективності в сфері ЖКГ.

Список використаних джерел:

1. Directive 2010/31/eu of the European parliament and of the council of 19 May 2010 on the energy performance of buildings.
2. ДСТУ Б А.2.2-12:2015 Енергетична ефективність будівель. Метод розрахунку енергоспоживання при опаленні, охолодженні, вентиляції та ГВП.
3. ДСТУ-Н Б А.2.2-13:2015 Настанова з проведення енергетичної оцінки будівель.
4. ДСТУ Б EN 15217:2013 Методи представлення енергетичних характеристик та сертифікації будівель.
5. ДСТУ Б EN 15459:2014 Процедура економічної оцінки енергетичних систем будівель.
6. ДСТУ Б EN 15603:2013 Загальне енергоспоживання та проведення енергетичної оцінки.
7. ДСТУ Б EN ISO 13790:2011 Розрахунок енергоспоживання на опалення та охолодження.
8. ДБН В.2.6-31:2016 Конструкції будинків і споруд. Теплова ізоляція будівель.
9. ДСТУ-Н Б В.3.2-3:2014 Настанова з виконання термомодернізації будинків.
10. ДСТУ Б В.2.2-39:2016 Методи та етапи проведення енергетичного аудиту будівель.